

KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT DR MARTA DERLATKA

Warszawa, dnia 2 lipca 2019 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY
Al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Skarżąca:

D

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W
ul.

W

RHB nr

Reprezentowana przez:

Adw.dr Martę Derlatka
Kancelaria Adwokacka
ul. Łowicka 23 lok. 210
02-502 Warszawa

Organ, który wydał akt normatywny:

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając jako pełnomocnik Skarżącej, na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mi przez J M – Prezesa Zarządu, stosowne do ujawnionych zasad reprezentacji (pełnomocnictwo wraz dowodem uiszczenia opłaty skarbowej oraz odpisem z rejestru w załączeniu), na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997 r. nr 78 poz. 483 ze zm.) w zw. z art. 44 ust. 1, art. 56 ust 1 i art. 77 ust. 1 Ustawy z dn. 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. 2016 r. poz. 2072 z zm.) (dalej: u.t.p.TK), niniejszym wnoszę skargę konstytucyjną w przedmiocie zbadania zgodności:

- 1) art. 9 ust. 2a zd. 1 Ustawy z dn. 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. 1997 r. nr 121 poz. 770) w brzmieniu nadanym Ustawą z dn. 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014 poz. 1924) z:

ul. Łowicka 23 lok. 210, 02-502 Warszawa, tel.: +48 22 406 15 03, fax: +48 22 406 08 83,
sekretariat@derlatka.eu, www.derlatka.eu

KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT DR MARTA DERLATKA

- a) art. 22 w zw. z art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 9 ust. 2b zd. 1 Ustawy z dn. 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w brzmieniu nadanym Ustawą z dn. 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw z:
 - a) art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 21 ust. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) art. 46 w zw. z art. 64 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
 - c) art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wnoszę o stwierdzenie, że:

- 1) art. 9 ust. 2a zd. 1 Ustawy z dn. 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w brzmieniu nadanym Ustawą z dn. 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw jest niezgodny z art. 22 w zw. z art. 20 oraz z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 9 ust. 2b zd. 1 Ustawy z dn. 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w brzmieniu nadanym Ustawą z dn. 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 21 ust. 2 i art. 31 ust. 3 oraz z art. 46 w zw. z art. 64 ust. 1 a także z art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponadto **wnoszę** o zasądzenie na rzecz Skarżącego zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem, stosownie do art. 54 ust. 2 u.t.p.TK.

Wskazuję ponadto na zawisłość przed Trybunałem sprawy ze skargi konstytucyjnej o sygn. SK 15/19, której przedmiot kontroli jest zasadniczo tożsamy z przedmiotem kontroli w niniejszej skardze.

Postanowienie Sądu Okręgowego w W z dn. marca 2019 r. o sygn. , stanowiące podstawę dla wniesienia niniejszej skargi konstytucyjnej, zostało

Oświadczam, że Skarżąca **nie wnosila** nadzwyczajnego środka zaskarżenia z uwagi na fakt, że skarga kasacyjna w sprawach o przerejestrowanie podmiotu w trybie art. 7 ust. 1 Ustawy z dn. 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym jest niedopuszczalna (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dn. 8 grudnia 2004 r., sygn. I CZ 147/04, LEX nr 1607443).

1. Stan faktyczny

Postanowieniem z dn. października 2018 r. o sygn.

ul. Łowicka 23 lok. 210, 02-502 Warszawa, tel.: +48 22 406 15 03 , fax: +48 22 406 08 83,
sekretariat@derlatka.eu , www.derlatka.eu

KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT DR MARTA DERLATKA

Skargą z dn. listopada 2018 r. Skarżąca zaskarżyła w całości ww. postanowienie, powołując m.in. argumenty natury konstytucyjnej.

Postanowieniem z dn. stycznia 2019 r. o sygn.

Sąd Rejonowy w W odrzucił wniosek o przywrócenie terminu i wniosek o rejestrację spółki w rejestrze przedsiębiorców KRS oraz dokonał zwrotu uiszczonych opłat. Sąd podzielił w pełni argumentację przedstawioną w zaskarżonym postanowieniu z dn. października 2018 r.

Zażaleniem z dn. lutego 2019 r. (omyłkowo nazwanym skargą) Skarżąca zaskarżyła w całości ww. postanowienie.

Postanowieniem z dn. marca 2019 r. o sygn. Sąd Okręgowy w W odrzucił zażalenie w punkcie, w którym Skarżąca wniosła o dokonanie wpisu w rejestrze przedsiębiorców KRS oraz oddalił zażalenie w pozostałym zakresie. Sąd przyjął jako własne ustalenia sądu pierwszej instancji. Wskazał, że zgodnie z art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS podmioty nieprzerejestrowane do KRS uznaje się za wykreślone z rejestru z dniem 1 stycznia 2016 r. Przepis ten w ocenie sądu nie naruszył konstytucyjnych praw Skarżącej. Skarżąca w ocenie sądu nie miała zdolności sądowej w chwili złożenia wniosku, a zatem został on słusznie odrzucony. Zdaniem sądu zasadnym było też odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu. Termin na dokonanie tej czynności ma charakter materialnoprawny, a zatem nie podlega przywróceniu.

Dodać należy, że Skarżąca przez cały czas (także po roku 2015), nieprzerwanie funkcjonowała w obrocie, posiadała majątek (suma kapitału zakładowego Skarżącej wynosiła zł) oraz – co najważniejsze – płaciła podatki, pozostawała w stałym kontakcie z urzędami skarbowymi i składała deklaracje VAT. Organy państwa deklaracje te – tak jak i należności publicznoprawne – przyjmowały bez żadnych zastrzeżeń. Stan ten pozostaje bez zmian – do Skarżącej dalej przypisany jest NIP i pozostaje ona zarejestrowana jako czynny podatnik VAT (w załączeniu wydruk z portalu podatkowego na dzień czerwca 2019 r.). W dalszym też ciągu Skarżąca składa deklaracje VAT-7 (na czego dowód przedkłada UPO Jednolitego Pliku Kontrolnego w dn. maja 2019 r., UPO deklaracji VAT-7 złożonej w dn. maja 2019 r. oraz treść tejże deklaracji).

2. Przedmiot kontroli

A. Art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS

Stosownie do art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS, „[p]odmioty podlegające obowiązkowi wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego zgodnie z przepisami ustawy, o której mowa w art. 1, które były wpisane do rejestru sądowego na podstawie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie tej ustawy i które do dnia 31 grudnia 2015 r. nie złożyły wniosku o wpis do rejestru, uznaje się za wykreślone z rejestru z dniem 1 stycznia 2016 r.”.

Przepis rozumieć należy w ten sposób, że z dniem 1 stycznia 2016 r. podmioty nieprzerejestrowane do KRS zostały wykreślone z dotychczasowego rejestru sądowego, a w konsekwencji utraciły podmiotowość prawną, a wraz z nią – zdolność prawną i zdolność sądową. Przestały istnieć w obrocie prawnym.

Niniejszy przepis stanowił bezpośrednią podstawę wszystkich rozstrzygnięć w sprawie, albowiem z materialnoprawnego skutku stosowania przepisu, jakim jest uznanie podmiotu za wykreślony z rejestru z mocy prawa, sądy wywiodły brak legitymacji Skarżącej do złożenia wniosku o przerejestrowanie spółki z RHB do KRS, co skutkowało odrzuceniem wniosku. Przepis został też wyraźnie wskazany w treści ww. rozstrzygnięć.

Zaskarżony przepis nie był jak dotąd przedmiotem rozstrzygnięcia Trybunału.

B. Art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS

Stosownie do art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS, „[z] dniem 1 stycznia 2016 r. Skarb Państwa nabywa nieodpłatnie z mocy prawa mienie podmiotów, o których mowa w ust. 2a”.

Konsekwencją tego przepisu jest przejście – z mocy samego prawa (aktu generalnego), bez dokonywania jakiegokolwiek czynności, w tym wydania prawomocnego orzeczenia – majątku podmiotu uznanego za wykreślony na rzecz Skarbu Państwa. Przejście

następuje nieodpłatnie, bez jakiegokolwiek wynagrodzenia czy odszkodowania. Jednocześnie przepisy nie przewidują ani żadnej procedury odwoławczej dla wykreślonego podmiotu (albowiem przejęcie majątku jest następstwem utraty zdolności prawnej), ani przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, w ramach którego swoje roszczenia mogliby zgłosić udziałowcy likwidowanej spółki (albo członkowie likwidowanej spółdzielni i inne osoby uprawnione do udziału w majątku likwidacyjnym). Jest ono bowiem wyłączone a mocy art. 9 ust. 2b zd. 3 p.w.u.KRS. Ustawa nie wskazuje też żadnego celu, w którym następuje nabycie majątku przez Skarb Państwa.

Wskazany przepis nie był wprawdzie podstawą zaskarżonego orzeczenia, jednakże pozostaje on w ścisłym związku z art. 9 ust 2a zd. 1 p.w.u.KRS jako jego bezpośrednia a nieunikniona konsekwencja (co wprost wynika z treści art. 9 ust. 2b zd. 1). Skoro bowiem podmiot uznaje się za wykreślony z rejestru z dniem 1 stycznia 2016 r., co zostało potwierdzone prawomocnym orzeczeniem, to z tym samym dniem doszło do nieodpłatnego nabycia majątku przez Skarb Państwa. Do nabycia tego doszło *ex lege*, bez wydania jakiegokolwiek orzeczenia, które Skarżąca mogłaby zakwestionować i które mogłoby stanowić ostateczne a odrębne orzeczenie o prawach Skarżącej w rozumieniu art. 53 ust. 2 pkt 1 u.t.p.TK. Jednocześnie z uwagi na utratę podmiotowości prawnej przez Skarżącą oraz treść art. 9 ust. 2b p.w.u.KRS, Skarżąca (w braku legitymacji) nie będzie miała możliwości skutecznego wszczęcia jakiegokolwiek postępowania likwidacyjnego, odszkodowawczego (w tym zwłaszcza wytoczenia powództwa) lub choćby kwestionującego fakt nacjonalizacji. Oznacza to, że Skarżąca – jako spółka – z uwagi na konstrukcję przepisów nigdy nie miała możliwości skutecznego zakwestionowania faktu utraty przez nią majątku. Wobec tego Skarżąca nigdy nie będzie miała możliwości uzyskania odrębnego orzeczenia, którego materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia były art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS, a w konsekwencji nie zostanie nigdy wydane dalsze orzeczenie, które rozstrzygałoby o prawach Skarżącej i mogłoby być oddzielną podstawą dla wniesienia skargi konstytucyjnej w rozumieniu art. 77 ust. 1 u.t.p.TK. Z tego względu zakwestionowanie art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS przy wykorzystaniu instytucji skargi konstytucyjnej jest możliwe jedynie w postępowaniu zainicjowanym niniejszą skargą opartą o postanowienie SO w W z dn. marca 2019 r. o sygn. Dodać należy, że w przypadku przepisów,

które wprost wyłączają możliwość skierowania przez podmiot sprawy do sądu, nie zachodzi

wymóg wnoszenia nieskutecznych środków zaskarżenia (tak w postanowieniu TK z dn. 27 września 2013 r. o sygn. Ts 299/11, OTK-ZU 2014 r. seria B, nr II (suplement), poz. 829 oraz w postanowieniu TK z dn. 11 lutego 2003 r. o sygn. Ts 90/02, OTK-ZU 2003 r. seria B, nr 1, poz. 52).

Mając na uwadze powyższe, choć art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS nie został wskazany jako podstawa rozstrzygnięcia w orzeczeniu leżącym u podstaw wniesionej skargi, to jest on bezpośrednim następstwem zastosowania przepisu będącego podstawą rozstrzygnięcia i pozostającym z nim w ścisłym związku, a jednocześnie skutkiem przepisu powołanego jako podstawa rozstrzygnięcia jest zamknięcie drogi prawnej do możliwości dochodzenia przed sądami ochrony praw naruszonych przez art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS. Z tego względu zdaniem Skarżącej nie ma przeszkód, by Trybunał orzekł w niniejszym postępowaniu o zgodności tego przepisu z Konstytucją.

Zaskarżony przepis nie był jak dotąd przedmiotem rozstrzygnięcia Trybunału.

3. Legitymacja Skarżącej

Skarżąca – D sp. z o.o. – była adresatem wszystkich rozstrzygnięć w sprawie.

Postanowienie SO w W z dn. marca 2019 r. o sygn. jest ostateczne i prawomocne i nie przysługuje od niego nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej. Postanowienie zostało doręczone w dn. 9 kwietnia 2019 r., a zatem termin określony w art. 77 ust. 1 u.t.p.TK na moment wniesienia niniejszej skargi jeszcze nie upłynął.

4. Zarzut niezgodności art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS z art. 22 w zw. z art. 20 Konstytucji

Zgodnie z art. 20 Konstytucji, „[s]połeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej”.

Przepis ten wyraża m.in. zasadę wolości gospodarczej, której treścią jest swoboda podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej w dowolnie wybranych formach prawnych i na zasadzie samodzielności (L. Garlicki, M. Zubik [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom I*, L. Garlicki Leszek, M. Zubik (red.), Warszawa 2016, s. 522). Nie ulega zatem wątpliwości, że zasada ta odnosi się w szczególności do swobody decydowania o rozpoczęciu, prowadzeniu (kontynuowaniu) i zakończeniu działalności gospodarczej w wybranej przez adresata wolności formie i czasie oraz mającej wybrany swobodnie przedmiot.

Zgodnie z art. 22 Konstytucji, „[o]graniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny”. Przepis ten pełni dwojaką funkcję – z jednej strony jest zasadą ustroju Rzeczypospolitej i skierowany jest do władz publicznych, z drugiej zaś – wyraża prawo podmiotowe przysługujące każdemu, kto podejmuje działalność gospodarczą. W konsekwencji przepis stanowić może podstawę skargi konstytucyjnej (tak np. w wyroku TK z dn. 29 kwietnia 2003 r. o sygn. SK 24/02, OTK-ZU 2003 r. seria A, nr 4, poz. 33). Przepis ten jest samodzielną podstawą dla ograniczenia swobody działalności gospodarczej wyrażonej w art. 20 Konstytucji, stanowi przy tym *lex specialis* wobec art. 31 ust. 3 Konstytucji (tamże). Z omawianego przepisu wynikają dwa wymagania dla ograniczenia wolności gospodarczej: (1) obowiązek ustanowienia ograniczenia wyłącznie w drodze ustawy oraz (2) dopuszczalność ustanowienia ograniczenia wyłącznie ze względu na ważny interes publiczny.

Pojęcie „ważnego interesu publicznego” jest klauzulą generalną. Nie oznacza to, że ustawodawca posiada dowolność w określaniu chronionego interesu – przy ustalaniu jego zawartości muszą być uwzględniane inne regulacje konstytucyjne (wyrok TK z dn. 17 grudnia 2003 r. o sygn. SK 15/02, OTK-ZU 2003 r. seria A, nr 9, poz. 103). W literaturze wskazuje się, że Trybunał wyodrębnił cztery perspektywy oceny konstytucyjności przesłanek „ważnego interesu publicznego”: (1) interpretacja tego pojęcia nie może abstrahować od wartości chronionych zasadą demokratycznego państwa prawnego, (2) ograniczenia muszą służyć tylko ważnemu interesowi społecznemu, tj. ochronie bezpieczeństwa lub porządku publicznego, środowiska, zdrowia publicznego albo wolności i praw innych osób, (3) interpretacja tego pojęcia musi uwzględniać hierarchię wartości konstytucyjnych

(im cenniejsze jest dobro ograniczane, tym wyższa musi być wartość uzasadniająca ograniczenie) i (4) warunki ze względu na które dopuszczalne jest ustawowe ograniczenie wolności działalności gospodarczej nie podlegają interpretacji rozszerzającej (tak L. Garlicki, M. Zubik [w:] *Konstytucja...*, s. 573–574).

Przechodząc do analizy zaskarżonego przepisu wskazać na wstępie należy, że skutkiem jego zastosowania jest ograniczenie swobody działalności gospodarczej w zakresie, w jakim znajduje on zastosowanie do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, czyli wszystkich spółek prawa handlowego oraz innych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą (np. spółdzielni). Na mocy art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS doszło bowiem do przymusowego ustania bytu prawnego osoby prawnej, czego konsekwencją jest zakończenie procesu prowadzenia działalności gospodarczej (podmiot znika z obrotu gospodarczego), znajdujące wyraz m.in. w wykreśleniu z REGON. Państwo wkroczyło więc w zakres swobody prowadzenia działalności gospodarczej decydując władczo o momencie i warunkach jej dalszego prowadzenia lub zakończenia. Ingerencja ta jest najdalej idąca (stanowi najbardziej drastyczny z dostępnych środków), albowiem skutkiem niepodporządkowania przepisom ustawy w zakresie czynności technicznej (przerejestrowania podmiotu z jednego rejestru do drugiego) jest ustanie bytu prawnego podmiotu bez przeprowadzenia jakiejkolwiek procedury (przymuszeniowej, likwidacyjnej *et c.*).

W ocenie Skarżącej brak jest ważnego interesu społecznego, który uzasadniałby tak poważną ingerencję w swobodę wyrażoną w art. 20 Konstytucji. W uzasadnieniu Projektu Ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2816 z dn. 9 września 2014 r.) wskazano, że zmiana treści art. 9 ust. 2a p.w.u.KRS uzasadniona była potrzebą zapewnienia „pewności i bezpieczeństwa obrotu”. Pewność i bezpieczeństwo obrotu w istocie może leżeć w interesie publicznym, jednakże przy braku bliższego zdefiniowania tej wartości (w szczególności bez określenia, w jaki sposób pozostawianie nieprzerejestrowanych podmiotów w obrocie zagraża jego pewności i bezpieczeństwu) nie sposób ani ustalić, (1) czy mamy do czynienia z interesem kwalifikowanym (ważnym), ani czy (2) podjęte kroki w celu jego ochrony są adekwatne, proporcjonalne (w szczególności zaś czy uzasadniają najpoważniejszą sankcję

w postaci ustania bytu prawnego podmiotu z mocy samego prawa, bez przeprowadzenia jakiegokolwiek procedury weryfikacyjnej).

W ocenie Skarżącej żadna z powyższych sytuacji nie zachodzi. Pozostawanie w obrocie nieprzerejestrowanych podmiotów nie stanowi przeszkody dla poprawnego funkcjonowania obrotu prawnego. Sama Skarżąca prowadziła cały czas z sukcesem działalność gospodarczą i jej likwidacja do „zabezpieczenia” obrotu nie była konieczna. Wręcz przeciwnie, to właśnie nagła utrata bytu prawnego podmiotu, który prowadzi swoją działalność, stanowi poważne zagrożenie dla obrotu, zwłaszcza zaś dla interesów majątkowych kontrahentów oraz udziałowców tego podmiotu. Ponadto ograniczenie swobody działalności gospodarczej poprzez automatyczne pozbawienie określonych podmiotów bytu prawnego nie jest w żaden sposób proporcjonalne wobec chronionych wartości. Cel, jakim jest przymuszenie podmiotu do przerejestrowania, może być spełniony na wiele innych, mniej drastycznych sposobów (np. przez egzekwowanie odpowiedzialności za nieprzerejestrowanie od piastunów organów, wyznaczanie kuratorów mających na celu dokonanie przerejestrowania, zawieszenie zdolności do czynności prawnych do czasu przerejestrowania itp.). Ponadto skutek zaskarżonego przepisu godzi w wartości wyprowadzane z wyrażonej w art. 2 Konstytucji zasady demokratycznego państwa prawnego, w tym zwłaszcza wywodzone z niej: zasadę pewności prawa, zasadę ochrony praw słuszenie nabytych oraz ochrony interesów w toku (również w odniesieniu do praw i interesów udziałowców do utworzenia, prowadzenia spraw podmiotu i uczestniczenia w jego majątku), a także zasadę proporcjonalności. Narusza także zasadę zaufania do państwa mając na względzie fakt, że pomimo upływu terminu określonego w art. 9 ust. 2 zd. 1 p.w.u.KRS urzędy skarbowe wciąż pobierały od nieprzerejestrowanych podmiotów należności publicznoprawne, co pozwalało pozostawać im w uzasadnionym przekonaniu, że są one dalej uczestnikami obrotu.

Podsumowując, art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS narusza wyrażoną w art. 20 Konstytucji swobodę prowadzenia działalności gospodarczej i wyrażone w art. 22 prawo podmiotowe do nieograniczania tej swobody poza wypadkami w tym artykule przewidzianymi. Wprowadzone ograniczenie, polegające na ogólnym a automatycznym wygaszeniu prowadzonej przez nieprzerejestrowane podmioty działalności gospodarczej, nie jest

konieczne do zapewnienia bezpieczeństwa obrotu, jak też nie jest w żadnej mierze proporcjonalne.

5. Zarzut niezgodności art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2 Konstytucji

Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji, „[k]ażdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”. Prawo to oznacza możliwość zwrócenia się do sądu w każdej sytuacji (sprawie) z żądaniem ustalenia sytuacji prawnej jednostki, z którym skorelowany jest obowiązek rozpatrzenia sprawy przez sąd (P. Sarnecki [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II*, L. Garlicki Leszek, M. Zubik (red.), Warszawa 2016, s. 234–236).

Zgodnie z kolei z art. 77 ust. 2 Konstytucji, „[u]stawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw”. Przepis ten ujmuje prawo do sądu od strony negatywnej, wyrażając zakaz zamykania dostępu do drogi sądowej. Przepis ten pozostaje w ścisłym związku funkcjonalnym z art. 45 ust. 1 Konstytucji. Zwrot „nikomu” jest tak szeroki jak jest to tylko możliwe, a zatem należy go odnosić nie tylko do osób fizycznych, ale także do osób prawnych prawa prywatnego, których prawa również podlegają ochronie (tak np. P. Grzegorzczak, K. Weitz [w:] *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1–86*, M. Safjan, L. Bosek (red.), Warszawa 2016, s. 1777).

Oba te przepisy razem wzięte prowadzą do wniosku, że również osoba prawna prawa prywatnego powinna mieć możliwość wystąpienia do sądu z żądaniem rozpatrzenia każdej sprawy dotyczącej jej sytuacji prawnej i że na mocy ustawy nie można jej tego prawa pozbawić.

Na mocy zaskarżonego przepisu doszło do zmiany statusu prawnego podmiotów ujawnionych w RHB polegającej na ustaniu ich bytu prawnego *ex lege*. Zmiana ta nie była poprzedzona żadną procedurą, która podlegałaby kontroli (administracyjnej lub sądowej), a w której można by ustalić, czy dany podmiot faktycznie istnieje i prowadzi działalność lub

czy posiada majątek, a zatem czy istnieją racjonalne przesłanki za stwierdzeniem ustania jego bytu prawnego. Jednocześnie ta zmiana statusu prawnego sprawiła, że podmioty ujawnione w RHB utraciły podmiotowość prawną, a w konsekwencji utraciły też zdolność sądową. Utraciły przez to możliwość wystąpienia do sądu w celu weryfikacji dopuszczalności i poprawności tejże zmiany ich statusu prawnego. Widać to szczególnie wyraźnie w postępowaniu sądowym Skarżącej, które leży u zarania niniejszej sprawy, a w którym to sądy zgodnie odrzuciły wniosek Skarżącej z uwagi na brak jej zdolności sądowej. Podmiot nieprzerejestrowany z RHB traci z mocy prawa możliwość dochodzenia wszystkich swoich praw, a jednocześnie ustawa nie przewiduje możliwości zakwestionowania samego faktu utraty podmiotowości prawnej. Konsekwentnie podmiot taki nie może również uczestniczyć np. w postępowaniu, o którym mowa w art. 9 ust. 2i p.w.u.KRS (stwierdzenie przez starostę przejścia wybranych składników majątku podmiotu na rzecz Skarbu Państwa).

Powyższa sytuacja świadczy jednoznacznie o tym, że zaskarżony przepis narusza wyrażone w art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji prawo do sądu i zakaz zamykania drogi do obrony praw, którego adresatem są również osoby prawne, w tym podmioty ujawnione w RHB. Skutkiem działania art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS jest automatyczna utrata podmiotowości prawnej przez te podmioty, której konsekwencją jest utrata zdolności sądowej (co uniemożliwia dochodzenie przez nią roszczeń). Jednocześnie zaskarżony przepis ani inny przepis prawa nie przewidywał żadnej drogi odwoławczej, która pozwalałaby zakwestionować konieczność ustania bytu prawnego podmiotu. Uznać zatem należy, że taka konstrukcja przepisów prowadzi do zamknięcia przed nieprzerejestrowanym do KRS podmiotem prawa do obrony swych fundamentalnych praw przed sądem.

6. Zarzut niezgodności art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS z art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 21 ust. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji

Zgodnie z art. 64 ust. 1 Konstytucji, „[k]ażdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia”. Przez „własność” rozumieć należy własność w rozumieniu cywilistycznym, tak samo jak „inne prawa majątkowe”, pod którymi kryją się „prawa mające wartość majątkową i mogące stanowić składnik majątku jednostek oraz

realizować określony interes majątkowy”, w tym prawa rzeczowe, wierzytelności, prawa na dobrach niemajątkowych o charakterze majątkowym, prawa rodzinne o charakterze majątkowym i prawo do spadku (L. Garlicki, S. Jarosz-Żukowska [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II*, L. Garlicki Leszek, M. Zubik (red.), Warszawa 2016, s. 587–588 i 592–593). Prawami majątkowymi niewątpliwie są też prawa udziałowe (por. wyrok TK z dn. 21 czerwca 2005 r. o sygn. P 25/02, OTK-ZU 2005 r. seria A, nr 6, poz. 65). Prawa określone w ust. 1 przysługują „każdemu”, a zatem również osobom niebędącym osobami fizycznymi (tak TK w wyroku z dn. 8 czerwca 1999 r. o sygn. SK 12/98, OTK-ZU 1999 r., nr 5, poz. 96). Wskazać w tym miejscu należy, że spółki i spółdzielnie były podmiotem szeregu różnorodnych praw majątkowych – praw rzeczowych na ruchomościach, nieruchomościach i dobrach niematerialnych, środkach pieniężnych (w tym kapitałach), wierzytelności itp.

Zgodnie zaś z art. 64 ust. 3, „[w]łasność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności”. Regulacja ta pokrywa się częściowo z art. 31 ust. 3 Konstytucji (ale nie stanowi *lex specialis* wobec niego). Ograniczenie może zasadniczo dotyczyć tylko i wyłącznie treści i zakresu ochrony własności i nie może pozbawiać właściciela atrybutów posiadania i rozporządzania przedmiotem własności, a dotyczyć może jedynie samego korzystania z niej. Pojęcie ograniczeń własności jedynie wyjątkowo może być odnoszone do przepisów zezwalających pod określonymi warunkami na całkowite lub częściowe jej pozbawienie i musi znajdować odrębną podstawę konstytucyjną. W wyroku TK z dn. 25 maja 1999 r., sygn. SK 9/98 (OTK-ZU 1999 r., nr 4, poz. 78) wskazano bowiem, że „wywłaszczenie jest z natury rzeczy ingerencją w istotę prawa własności, bo oznacza całkowite pozbawienie tego prawa, dlatego wywłaszczenie znajdować musi odrębną podstawę konstytucyjną i dopuszczalne jest tylko za słusznym odszkodowaniem (art. 21 ust. 2 konstytucji)”).

Zgodnie z art. 21 ust. 2 Konstytucji, „[w]ywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem”. Pojęcie „wywłaszczenia” rozumieć należy szeroko – jako wszelkie pozbawienie własności, bez względu na formę (wyrok TK z dn. 14 marca 2000 r., sygn. P 5/99, OTK-ZU 2000 r., nr 2, poz. 60). Odstąpienie od wywłaszczenia na drodze aktu indywidualnego na rzecz aktu

generalnego prowadzi do ograniczenia proceduralnych praw samych właścicieli, co świadczyć może o niekonstytucyjności przepisu (w tymże wyroku). Przepis odnosi się do przejęcia majątku wszystkich podmiotów prawa prywatnego, również osób prawnych (wyrok TK z dn. 29 maja 2001 r., sygn. K 5/01, OTK-ZU 2001 r., nr 4, poz. 87). Wywłaszczenie w świetle omawianego przepisu dopuszczalne jest jedynie: (1) w oparciu o akt rangi ustawowej, (2) wyłącznie na cele publiczne, (3) wyłącznie gdy wywłaszczenie jest niezbędne do osiągnięcia celu publicznego, (4) z zachowaniem konstytucyjnych gwarancji proceduralnych, w tym możliwość weryfikacji czy wywłaszczenie było niezbędne oraz (5) z zachowaniem prawa do słusznego odszkodowania (L. Garlicki, M. Zubik, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom I*, L. Garlicki Leszek, M. Zubik (red.), Warszawa 2016, s. 548–552).

Zgodnie natomiast z art. 31 ust. 3 Konstytucji, „[o]graniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw”. Art. 31 ust. 3 zdanie 1 Konstytucji oprócz przesłanek dopuszczalności ograniczenia takich jak forma (ustawowa) i cel (ochrona wymienionych w przepisie wartości) wyraża też zasadę proporcjonalności ograniczeń, zgodnie z którą wprowadzane ograniczenia muszą być: (1) niezbędne do ochrony pozostałych wartości (2) przydatne oraz (3) proporcjonalne *sensu stricto* (tak np. w wyroku TK z dn. 12 stycznia 1999 r., sygn. P 2/98, OTK-ZU 1999 r., nr 1 poz. 2).

Na mocy zaskarżonego przepisu (art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS) Skarb Państwa nieodpłatnie nabywa zarówno własność, jak i inne prawa majątkowe nieprzerejestrowanego podmiotu. Zaskarżony przepis niewątpliwie stanowi ingerencję zarówno w prawo własności podmiotu do składników jego majątku, jak również ingerencję w pozostałe prawa majątkowe (np. wierzytelności w stosunku do kontrahentów podmiotów). Dodać należy, że przepis nie określa w żadnym stopniu celu, w jakim Skarb Państwa nabywa prawa podmiotu.

Na wstępie, odnosząc się do art. 64 ust. 1 i 3 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji, dojść należy do konkluzji, że art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS ingeruje w prawo własności i inne

prawa majątkowe tak dalece, że prowadzą do ingerencji niweczącej istotę tych praw, albowiem skutkiem regulacji jest przejście praw tych w całości na rzecz Skarbu Państwa. Ingerencja ta stanowi zatem w istocie wywłaszczenie. Już z tego względu ingerencja ustawodawcy, jako coś więcej niż tylko ograniczenie prawa własności i innych praw majątkowych, nie może znaleźć uzasadnienia w art. 64 ust. 1 i 3 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jednocześnie ograniczenie to nie spełnia kryteriów wyrażonych w art. 64 ust. 3 i art. 31 ust. 3. Ograniczenie to nie jest konieczne dla ochrony wartości wyrażonych w art. 31 ust. 3 (w szczególności zaś ustawodawca nie wskazał na żaden cel takiej ingerencji). Niezrozumiałym jest, w jaki sposób generalne pozbawienie całości własności i praw majątkowych osób prawnych mogłoby służyć bezpieczeństwu państwa albo porządku publicznego. Poza tym ograniczenie to, nawet gdyby mogło służyć jakimkolwiek celowi wskazanemu w art. 31 ust. 3, to nie spełnia ono testu proporcjonalności (o czym szeroko niżej).

Z uwagi iż ustanowioną w art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS instytucję zakwalifikować należy jako wywłaszczenie, należy również dokonać analizy przepisu przez pryzmat określonych w art. 21 ust. 3 Konstytucji warunków dopuszczalności wywłaszczenia. Dokonane na mocy zaskarżonego przepisu wywłaszczenie zostało dokonane aktem generalnym, przy czym – z uwagi na wyżej opisane skutki również zaskarżonego art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS – nieprzerejestrowany podmiot nie ma żadnej możliwości zakwestionowania faktu wywłaszczenia. Już z tego względu zaskarżony przepis – jako pozbawiające podmioty uprawnione prawa do kontroli legalności wywłaszczenia – jest rażąco sprzeczny z art. 21 ust. 3 Konstytucji. Co więcej, wywłaszczenie nie zostało dokonane w jakimkolwiek celu publicznym; w ustawie i uzasadnieniu do projektu brak jest jakichkolwiek założeń w tym zakresie. Po trzecie, z uwagi na brak określonego celu wywłaszczenia, nie sposób ocenić jego konieczności (niezbędności). Po czwarte, wywłaszczenie zostało dokonane bez jakiegokolwiek odszkodowania czy to dla nieprzerejestrowanego podmiotu, czy dla osób, które byłyby uprawnione do udziału w majątku likwidacyjnym. Te wszystkie okoliczności przemawiają za faktem, że art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS pozostaje w zasadniczej i rażącej sprzeczności z dyrektywami określonymi w art. 21 ust. 3 Konstytucji. Świadczy to o naruszeniu istoty prawa własności, a zatem świadczy jednocześnie o naruszeniu praw określonych w art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji.

Podsumowując, art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS stanowi ingerencję w prawo własności i inne prawa majątkowe przysługujące podmiotowi zarejestrowanemu w RHB. Ingerencja ta jest tak daleko idąca, że narusza istotę zarówno prawa własności, jak i pozostałych praw majątkowych. Stanowi ona w istocie nieodpłatne wywłaszczenie, następujące z mocy samej ustawy, bez określonego celu wywłaszczenia i z wyłączeniem prawa do sądowej kontroli wywłaszczenia. Regulacja ta w sposób rażący narusza zatem gwarancje określone w art. 64 ust. 1 i 3, w art. 21 ust. 2 oraz w art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Pomocniczo wskazać w tym miejscu można, że zaskarżona regulacja godzi także w wyrażoną w art. 2 Konstytucji zasadę demokratycznego państwa prawnego i wywodzoną z niej zasadę ochrony praw słuszenie nabytych i ochronę ekspektatyw maksymalnie ukształtowanych. Jest bowiem tak, że nieprzerejestrowane podmioty nabyły prawa majątkowe w sposób zgodny z prawem i z tego względu nie powinny być tych praw arbitralnie pozbawiane. Wykreślane podmioty zostały tych praw na mocy art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS pozbawione.

Ponadto zauważyć należy, że poważne wątpliwości zaskarżonej regulacji pod względem zgodności z art. 64 *in extenso* oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji zgłosił również Prokurator Generalny, co znalazło wyraz w opinii do projektu ustawy wprowadzającej kwestionowaną regulację (zob. pismo PG z dn. 23 października 2014 r. znak PG VII G 025-304/14 do druku sejmowego nr 2816).

7. Zarzut niezgodności art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS z art. 46 w zw. z art. 64 ust. 1 Konstytucji

Zgodnie z art. 46 Konstytucji, „[p]rzepadek rzeczy może nastąpić tylko w przypadkach określonych w ustawie i tylko na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu”. Wskazuje się, że przepis ten odnosi się do przypadku przepadku rzeczy bez odszkodowania. Na mocy tego przepisu zakazuje się w szczególności dokonywania nacjonalizacji majątku (a także uspołecznienia własności majątku czy innych form jego pozbawienia) na mocy aktu generalnego (tak P. Sarnecki [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II*, L. Garlicki Leszek, M. Zubik (red.), Warszawa 2016, s. 245–246). Tego typu przepadek

rzeczy (bez odszkodowania) może nastąpić jedynie na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu mającego oparcie w ustawie. Przepis ten odnosić należy do wszystkich przypadków pozbawienia własności, nie tylko w związku z procedurą karną (tak w wyroku TK z dn. 16 marca 2004 r., sygn. K 22/03, OTK-ZU 2004 r. seria A, nr 3, poz. 20). Wskazuje się, że przepis ten należy powoływać łącznie z art. 64 ust. 1 Konstytucji jako ucieleśniającym prawo podmiotowe, w stosunku do którego art. 46 określa granice dopuszczalności jego naruszenia (T. Sroka [w:] *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1–86*, M. Safjan, L. Bosek (red.), Warszawa 2016, s. 1153–1154).

Skutkiem zastosowania zaskarżonego art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS jest właśnie kwalifikowana forma wywłaszczenia, jaką jest nacjonalizacja (wywłaszczenie bez odszkodowania na mocy aktu generalnego). W takich okolicznościach nie ulega wątpliwości, że *a prima vista* stoi on w rażącej sprzeczności ze wskazanymi wzorcami kontroli, albowiem jego skutkiem jest przepadek rzeczy na mocy nie orzeczenia sądu, ale aktu generalnego, bez możliwości dochodzenia odszkodowania.

8. Zarzut niezgodności art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS z art. 64 ust. 2 Konstytucji

Zgodnie z art. 64 ust. 2 Konstytucji, „[w]łasność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej”. Zasada ta stanowi odrębne prawo podmiotowe, które może być podstawą skargi konstytucyjnej (tak np. w wyroku TK z dn. 13 czerwca 2011 r. o sygn. SK 41/09, OTK-ZU 2011 r., seria A, nr 5, poz. 40). Przepis ten wyraża zakaz różnicowania ochrony ze względu na zakres podmiotowy (wyrok TK z dn. 21 maja 2001 r. o sygn. SK 15/00, OTK-ZU 2001 r., nr 4, poz. 85), ze względu na charakter podmiotu danego prawa (wyrok TK z dn. 28 września 2015 r. o sygn. K 20/14, OTK-ZU 2015 r. seria A, nr 8, poz. 123) oraz między osobami fizycznymi i prawnymi (przywołany wyżej wyrok TK o sygn. K 5/01). Oznacza to, że niedopuszczalne jest różnicowanie poziomu ochrony własności (oraz innych praw majątkowych) z uwagi na cechy podmiotów tych praw, o ile są one podmiotami prawa prywatnego.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 25a ust. 1 Ustawy z dn. 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. 2018 r. poz. 986 ze zm.) (dalej: u.KRS), sąd

rejestrowy wszczyna z urzędu postępowanie o rozwiązanie podmiotu wpisanego do Rejestru bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego, w przypadku gdy (1) oddalając wniosek o ogłoszenie upadłości lub umarzając postępowanie upadłościowe, sąd upadłościowy stwierdzi, że zgromadzony w sprawie materiał daje podstawę do rozwiązania bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego, (2) oddalono wniosek o ogłoszenie upadłości lub umorzono postępowanie upadłościowe z tego powodu, że majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania, (3) wydano postanowienie o odstąpieniu od postępowania przymuszającego lub jego umorzeniu, (4) mimo wezwania sądu rejestrowego nie złożono rocznych sprawozdań finansowych za 2 kolejne lata obrotowe albo (5) mimo dwukrotnego wezwania sądu rejestrowego nie wykonano innych obowiązków, o których mowa w art. 24 ust. 1 u.KRS. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, „[w] toku postępowania o rozwiązanie podmiotu wpisanego do Rejestru bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego sąd rejestrowy bada, czy podmiot ten posiada zbywalny majątek i czy faktycznie prowadzi działalność”.

Przepis ten ma zastosowanie w stosunku do podmiotów, które są zarejestrowane w KRS. Sąd rejestrowy może wszcząć postępowanie o wykreślenie podmiotu bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego jedynie w wypadkach ściśle określonych w art. 25a ust. 1 u.KRS, przy czym we wszystkich tych wypadkach dochodzi uprzednio do wydania prawomocnego orzeczenia (pkt. 1–3) albo podmiot nie wypełnił skierowanego indywidualnie a skutecznie doręczonego zobowiązania sądu (pkt. 4 i 5). Sąd w toku postępowania ma obowiązek zbadać, czy podmiot prowadzi działalność i posiada majątek (ust. 2). Przebieg postępowania szczegółowo określają art. 25b–25d u.KRS, które zawierają szereg gwarancji procesowych dla wykreślanego podmiotu, a w szczególności nakazują umorzenie postępowania w przypadku, gdy stwierdzi się posiadanie majątku lub prowadzenie działalności przez podmiot (art. 25d ust. 3). Dopiero po prawomocnym zakończeniu takiego postępowania Skarb Państwa nabywa nieodpłatnie z mocy prawa mienie pozostałe po wykreślonym z KRS podmiocie (art. 25e ust. 1 u.KRS).

Wszystkie ww. przepisy u.KRS mają na celu zabezpieczenie interesów majątkowych (w tym zwłaszcza prawa własności i innych praw majątkowych) podmiotu, który miałby być wykreślony z KRS. Tymczasem przepisy p.w.u.KRS takich gwarancji w stosunku do

podmiotów ujawnionych w RHB nie zawierają. Prawa majątkowe podmiotów zarejestrowanych w RHB – w porównaniu z prawami podmiotów zarejestrowanych w KRS – nie są chronione wcale, albowiem ustawodawca nie nałożył na żadne organy władzy publicznej obowiązków polegających na analizie majątku lub działalności wykreślanych podmiotów, jak również na wzywaniu ich do dokonania jakichkolwiek czynności. Nie przewidział też żadnej procedury (sądowej czy administracyjnej) poprzedzającej wywłaszczenie. W konsekwencji brak jest też jakiegokolwiek procedury odwoławczej.

W świetle orzecznictwa Trybunału niedopuszczalnym jest różnicowanie poziomu ochrony z uwagi na przesłanki podmiotowe. Tym bardziej więc za niedopuszczalne należy uznać różnicowanie poziomu ochrony pomiędzy podmiotami o takim samym charakterze, co ma miejsce w niniejszej sprawie (zróżnicowana jest sytuacja spółek i spółdzielni ujawnionych w różnych rejestrach). Sięgnięcie po kryteria określone w art. 32 ust. 1 Konstytucji prowadzi do wniosku, że cechą relewantną dla podmiotów będących adresatami art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS oraz adresatami art. 25a i n. u.KRS jest bycie osobą prawną prawa prywatnego. Sam fakt ujawnienia w którymkolwiek z rejestrów (czy RHB, czy KRS, czy innego rodzaju rejestrze) nie może uzasadniać zróżnicowania ochrony przysługujących tym podmiotom praw majątkowych, a już szczególnie zróżnicowania idącego tak daleko, że w przypadku jednych podmiotów dochodzi do nacjonalizacji *ex lege*, bez wynagrodzenia bez możliwości sądowej kontroli tej czynności, a w przypadku drugich ustawodawca przewiduje wielostopniowe postępowanie sądowe ukierunkowane na utrzymanie praw majątkowych przy podmiocie. Zróżnicowanie takie nie spełnia testu proporcjonalności w zakresie zróżnicowania ochrony. Pewność obrotu nie może uzasadniać dopuszczalności nacjonalizacji majątku.

Z powyższych względu, w ocenie Skarżącej art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS narusza wyrażoną w art. 64 ust. 2 Konstytucji zasadę równej ochrony praw majątkowych.

9. Wpływ naruszeń na sferę praw i wolności Skarżącej

Celem zadośćuczynienia obowiązкови określönemu w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.t.p.TK wskazuję, że skutkiem zastosowania zaskarżonych przepisów było bezpośrednie naruszenie konstytucyjnych praw i wolności Skarżącej w następującej formie.

Skutkiem art. 9 ust. 2a zd. 1 p.w.u.KRS była ingerencja w prawo Skarżącej do swobody prowadzenia i zakończenia działalności gospodarczej (na mocy przepisu doszło do arbitralnego zakończenia prowadzenia tej działalności przez państwo). Doszło też do pozbawienia Skarżącej prawa do sądu, albowiem Skarżąca – z uwagi na pozbawienie jej osobowości prawnej – utraciła również zdolność sądową, co uniemożliwiło zarówno przeprowadzenie postępowania w celu przerejestrowania spółki, jak i postępowania w celu zakwestionowania faktu wykreślenia spółki. Ponadto Skarżąca utraciła możliwość dochodzenia przed sądem naprawienia szkody, jaka nastąpiła w związku z zastosowaniem przepisu, a która polegała m.in. na utracie praw majątkowych na rzecz Skarbu państwa na mocy art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS.

Z kolei skutkiem stosowania art. 9 ust. 2b zd. 1 p.w.u.KRS było właśnie naruszenie prawa własności i innych praw majątkowych Skarżącej. Na mocy tego przepisu doszło bowiem do pozbawienia Skarżącej tychże praw na rzecz Skarbu Państwa – bez procedury odwoławczej i bez prawa do wynagrodzenia. Przepis ten skutkował również pozbawieniem konstytucyjnego prawa Skarżącej do uzyskania słusznego odszkodowania za wywłaszczenie, wywłaszczenia jedynie na mocy aktu indywidualnego podlegającego kontroli sądowej oraz do równego traktowania w zakresie ochrony praw majątkowych (w porównaniu z sytuacją podmiotów wykreślanych z KRS).

10. Podsumowanie

Podsumowując, w ocenie Skarżącej, zaskarżone regulacje naruszają szereg jej konstytucyjnych praw. W szczególności naruszają one przysługujące jej prawo do sądu i procedury odwoławczej, prawo do swobodnego decydowania o prowadzeniu i zakończeniu działalności gospodarczej, prawo własności i inne prawa majątkowe (przepisy skutkują nacjonalizacją mienia – bez odszkodowania, aktu indywidualnego i procedury odwoławczej) oraz prawo do ich równej ochrony. Naruszenie tych praw odnalazło wyraz w odmowie przerejestrowania Skarżącej z RHB do KRS i odrzuceniu jej wniosku z uwagi na skutek zaskarżonych przepisów, jakim jest pozbawienie Skarżącej podmiotowości prawnej (a przez to – również zdolności sądowej). Odmowa ta została zaś usankcjonowana ostatecznym

KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT DR MARTA DERLATKA

rozstrzygnięciem w postaci prawomocnego postanowienia SO w W z dn. marca
2019 r. o sygn.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak w *petitum*.

ADWOKAT

dr Marta Derlatka
Adw. dr Marta Derlatka

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo
2. Dowód uiszczenia opłaty skarbowej
3. Odpis z RHB
4. Postanowienie SR W z dn. października 2018 r. o sygn.
5. Postanowienie SR W z dn. stycznia 2019 r. o sygn.
6. Zażalenie z dn. lutego 2019 r.
7. Postanowienie SO w W z dn. marca 2019 r. o sygn.
8. Koperta z numerem nadawczym ws. o sygn.
9. Wydruk z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej dot. przesyłki nr
10. Wydruk z portalu podatkowego Ministerstwa Finansów
11. UPO JPK z dn. maja 2019 r.
12. UPO VAT-7 z dn. maja 2019 r.
13. VAT-7 za miesiąc 4 roku 2019
14. Odpisy skargi wraz z załącznikami (4 szt.)